

Norișorul Roz avea mari emoții... De ce? În curând începea grădinița. Primul an de grădiniță! Și îi era teamă. Teama aceea de necunoscut, poate o știți și voi. Îi era teamă că pentru prima dată va sta ore întregi fără părinți și cu mulți alți norișori pe care nu îi mai întâlnise în viața lui. Îi era teamă că educatoarea nu îl va plăcea și, nu în ultimul rând, se temea că ceilalți norișori vor râde de el. Pentru că toți erau gri și doar el era roz.

– Mami, tati, câte zile au mai rămas până începe grădinița? își întreba îngrijorat părinții în fiecare seară.

– Doar câteva, îi răspundeau, zâmbindu-i liniștitor. Nu-ți fie teamă, o să-ți placă foarte mult! îl asigurau mereu.

Dar vorbele lor nu îl linișteau. Nici frații lui nu erau mai convingători, deși îi spuneau că e tare distractiv la grădiniță. Lui tot îi era teamă.

Și iată că a sosit ziua cea mare. Prima zi de grădiniță! Dimineața, cum a deschis ochii, Norișorul Roz a strigat:

– Aoleu, azi trebuie să merg la grădiniță! Mami, tati, nu vreau!

– Iubitule, o să fie bine! i-au promis părinții din nou. Hai să mâncânci ceva și să te îmbraci.

În timp ce se spăla pe față, Norișorul Roz simțea cum lacrimile i se amestecau cu apa. Le vedea în chiuvetă, roz, lăsând în urmă dungi colorate.

Ca să îl mai înveselească, în mod cu totul și cu totul deosebit, mama i-a oferit un mic dejun dulce. Vată de zahăr făcută dintr-un nor colorat, cu sirop de curcubeu! Nu primea des așa ceva, pentru că, e clar, nu e un mic dejun sănătos. Dar mama știa că nu este o zi ca oricare alta.

Mai mult, ea și tata i-au promis că în drum spre grădiniță se vor opri la „Covrigăria Cerului“ și îi vor da bani ca să își cumpere covrigul lui preferat, cel cu fulgi de sare înghețată. Asta l-a mai înveselit un pic.

Drumul către grădiniță l-au făcut cu sania, peste dealuri întortocheate, formate din norii de toate formele care acopereau cerul. Da, era o zi înnorată. Grădinița nu era foarte departe, dar drumul i-a oferit Norișorului suficient timp cât să mai verse niște lacrimi roz, care rămâneau în urma lor. Treceau pe lângă case făcute din nori mai mici sau mai mari, gri-închis, gri-deschis sau albe, prin geamurile cărora se vedea căpșorul vreunui copilaș-nor care se juca sau își lua micul dejun.

„Ce bine e de norișorii mici care încă nu merg la grădiniță!“ se tânguia în gând Norișorul Roz.

